

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Dordrecht, van 20 april 2010 in zaak nr. 08/22078 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 11 juni 2008 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 april 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven 1, 2 en 7 is aangevoerd en aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde, mede gelet op de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 in zaak nr. 200901907/1/V1 (www.raadvanstate.nl), geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de grieven 3, 4 en 5 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De vreemdeling beroept zich daartoe op het risico dat hij loopt van de zijde van de Taliban en voert in dat verband, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2007, het US State Department Country Report Afghanistan van 11 maart 2008, het rapport "UNHCR's Eligibility guidelines voor Assessing the international protection Needs of asylum-seekers" van de United Nations High Commissioner for Refugees van december 2007 en het rapport "Stumbling into Chaos: Afghanistan on the Brink" van november 2007 van de Senlis Council, aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd en dat de Taliban in grote delen van Afghanistan aanwezig is en inmiddels in het zuiden de facto de regering vormt. Verder voert de

vreemdeling aan dat hij persoonlijk heeft te vrezen voor één van de medewerkers van de Afghaanse Veiligheidsdienst, te weten Noorzai, wiens positie zo sterk is dat hij in staat is hem te vervolgen. Voorts heeft de rechtbank volgens de vreemdeling ten onrechte overwogen dat hij in Afghanistan beschikt over een voldoende sociaal netwerk.

2.2.1. Ingevolge artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.2.2. Volgens het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk, (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van verdere specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, (JV 2008/329) zijn evenbedoelde verdere specifieke onderscheidende kenmerken evenwel niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, (JV 2007/30).

Uit het arrest van 17 juli 2008 volgt verder dat, indien de desbetreffende vreemdeling geen deel uitmaakt van een specifieke groep, als vorenbedoeld, verdere specifieke onderscheidende kenmerken evenmin zijn vereist, indien hij aannemelijk maakt dat sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie ("most extreme case") van algemeen geweld in zijn land van herkomst. In dat geval kan de enkele omstandigheid dat hij bij terugkeer wordt blootgesteld aan dat geweld voldoende zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen.

2.2.3. Ter zake van het betoog van de vreemdeling dat hij, gezien de door hem aangehaalde stukken, voor de Taliban te vrezen heeft, nu hij voor de Democratische Volkspartij van Afghanistan (hierna: de DVPA) en voor de Wazarat-e Amaniati-e Dowlati (hierna: de WAD) heeft gewerkt, wordt het volgende overwogen.

Uit de onder 2.1. vermelde stukken valt weliswaar af te leiden dat het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2007 hoog was en dat bepaalde districten in Afghanistan onder controle van de Taliban stonden, maar uit de stukken blijkt niet dat voormalige leden onderscheidenlijk voormalige werknemers van de DVPA en de WAD vanwege het enkele lidmaatschap of dienstverband, systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, waartegen zij geen bescherming kunnen krijgen. De vreemdeling dient derhalve, om een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM te kunnen doen, verdere specifieke onderscheidende

kenmerken aannemelijk te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op behandeling in strijd met dat artikel.

De rechtbank heeft in dat verband terecht geoordeeld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, vanwege zijn vroegere werkzaamheden, het ontbreken van sociale banden, of een combinatie van deze factoren. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij heeft te vrezen voor een medewerker van de Afghaanse Veiligheidsdienst, te weten Noorzai, en heeft daartoe terecht van belang geacht dat de vreemdeling tijdens het gehoor van 2 mei 2005 heeft verklaard dat hij geen persoonlijke vijanden heeft en dat voorts concrete aanwijzingen dat hij voor Noorzai te vrezen heeft, ontbreken. Verder heeft de rechtbank terecht overwogen dat het betoog van de vreemdeling dat hij gevaar loopt omdat hij in Afghanistan geen sociale banden heeft, niet kan slagen, reeds omdat de vreemdeling heeft verklaard dat een van zijn zusters in een afgelegen gebied in Afghanistan woont.

2.2.4. De grieven falen.

2.3. In grief 6 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 8 van het EVRM niet aan zijn ongewenstverklaring in de weg staat. De vreemdeling betoogt daartoe dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris in dit verband geen kenbare belangenafweging heeft gemaakt. Volgens de vreemdeling heeft de staatssecretaris onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheid dat hij niet strafrechtelijk is veroordeeld.

2.3.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.3.2. De staatssecretaris heeft in de besluiten 7 september 2007 en 11 juni 2008 het algemeen belang dat is gediend met de bescherming van de openbare orde, alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van rechten en vrijheden van anderen, afgewogen tegen het persoonlijk belang van de vreemdeling bij uitoefening van zijn familie- of gezinsleven hier te lande met zijn echtgenote en zijn kinderen en daarbij aan het belang van de openbare orde doorslaggevend gewicht toegekend. Daarbij heeft de staatssecretaris de in het arrest van het EHRM van 2 augustus 2001 in zaak nr. 54273/00, *Boultif tegen Zwitserland*, (AB 2001, 341), geformuleerde "guiding principles" en de in aanvulling hierop genoemde criteria in het arrest van het EHRM van 18 oktober 2006 in zaak nr. 46410/99, *Üner tegen Nederland*, (JV 2006/417), in ogenschouw

genomen. De staatssecretaris heeft zwaar laten wegen dat de vreemdeling artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) is tegengeworpen. Voorts heeft hij in aanmerking genomen dat de vreemdeling het overgrote deel van zijn leven in Afghanistan heeft verbleven en daarom in staat kan worden geacht zich zelfstandig te handhaven in Afghanistan. Ten aanzien van de periode van rechtmatig verblijf van de vreemdeling in Nederland heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat indien de vreemdeling de volledige waarheid zou hebben verklaard hem geen machtiging tot voorlopig verblijf zou zijn verleend en dat hij daarmee het risico heeft genomen dat zijn verblijfsvergunning zou worden ingetrokken of niet zou worden verlengd. Verder heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat, hoewel geruime tijd is verstreken sinds de feiten waarvoor de vreemdeling verantwoordelijk wordt gehouden hebben plaatsgevonden, gelet op de ernst ervan, het belang van de openbare orde zwaarder weegt. Ten aanzien van de echtgenote en de kinderen van de vreemdeling heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat voor zover al sprake zou zijn van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Afghanistan uit te oefenen, dit niet met zich brengt dat sprake is van een positieve verplichting om de vreemdeling hier te lande verblijf toe te staan. Hierbij heeft de staatssecretaris van belang geacht dat ten tijde van de besluiten één zoon niet meer bij de vreemdeling en zijn echtgenote woonde en de drie oudste dochters meerderjarig waren, terwijl niet is gebleken dat sprake is van "more than normal emotional ties" tussen hen en de vreemdeling. Voorts was de jongste dochter ten tijde van de besluiten zestien, waardoor zij volgens de staatssecretaris geen dagelijkse zorg van haar ouders meer behoeft. Ten aanzien van de stelling van de vreemdeling dat zijn echtgenote ziek is en zorg behoeft, heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling ter toelichting hiervan geen medische stukken heeft overgelegd, waardoor niet kan worden gesteld dat de echtgenote door haar ziekte van de vreemdeling afhankelijk is en zij niet kan worden geholpen door haar kinderen of door externe hulp. Voorts wisten of hadden de gezinsleden van de vreemdeling bij de vestiging en intensivering van hun gezinsleven in Nederland redelijkerwijs kunnen weten dat het verblijf van de vreemdeling niet rechtmatig was, zodat zij er niet op mochten vertrouwen dat de vreemdeling verblijf zou worden toegestaan en dat zij hun gezinsleven hier zouden kunnen uitoefenen, aldus de staatssecretaris.

2.3.3. De rechtbank is, de besluiten van 7 september 2007 en 11 juni 2008 in ogenschouw nemend, terecht de vreemdeling niet gevolgd in zijn standpunt dat de staatssecretaris niet toereikend heeft gemotiveerd waarom de ongewenstverklaring niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. In dat verband heeft zij terecht overwogen dat de omstandigheid dat de vreemdeling niet strafrechtelijk is veroordeeld niet betekent dat de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet voldoende redengevend kan zijn voor inmenging in zijn recht op familie- en gezinsleven.

2.3.4. De grief faalt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. B. van Wagendonk en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, leden, in
tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

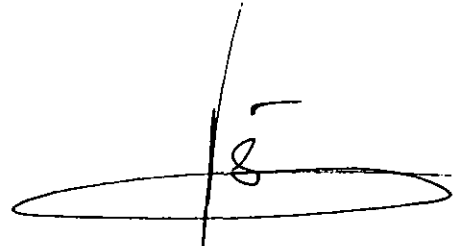
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 december 2010

218-603.

Verzonden: 9 december 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 08/22078, V-nummer:

uitspraak van de meervoudige kamer

inzake

eiser,
gemachtigde: mr. drs. J.M. Walls, advocaat te Dordrecht,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie**, thans de **Minister van Justitie**, verweerder,
gemachtigde: mr. M.R. van der Lubbe, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij besluit van 7 september 2007 heeft verweerder (opnieuw) afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, (opnieuw) besloten eiser niet ambtshalve in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en heeft verweerder eiser ongewenst verklaard.

Tegen dit besluit, voor zover strekkend tot ongewenstverklaring, heeft eiser bij faxbericht van 21 september 2007 bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluit van 11 juni 2008 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser bij faxbericht van 18 juni 2008 beroep ingesteld.

Het beroep is op 3 februari 2009 en 16 februari 2010 behandeld ter zitting van een meervoudige kamer.

Eiser is verschenen ter zitting van 3 februari 2009. Zijn gemachtigde is op beide zittingen verschenen.

Verweerder is op beide zittingen verschenen bij gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1. wettelijk kader

2.1.1. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan de vreemdeling door Onze Minister ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

Ingevolge het derde lid van dit artikel kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 geen rechtmatig verblijf hebben.

2.1.2. Ingevolge artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- (b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.1.3. Volgens artikel 2 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn) wordt in deze richtlijn verstaan onder:

- e) "persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt": een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen;
- f) "subsidiaire-beschermingsstatus": de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als een persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Volgens artikel 15 van de Definitierichtlijn – onderdeel van hoofdstuk V van deze richtlijn, getiteld "Voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming" – bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 17, eerste lid, van de Definitierichtlijn wordt een onderdaan van een derde land of staatloze uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
- b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
- d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2.1.4. Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) mag niemand worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.2. het bestreden besluit

Bij het bestreden besluit heeft verweerder het besluit van 7 september 2007 gehandhaafd voor zover eiser daarbij ongewenst is verklaard. In het bestreden besluit, het daarin ingelaste besluit van 7 september 2007 en het daarin ingelaste voornemen van 16 juli 2007 heeft verweerder, samengevat, het volgende overwogen.

In haar uitspraak van 18 mei 2005 heeft de rechtbank geoordeeld dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is op eiser. Dit oordeel is op 18 oktober 2005 bevestigd door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling). Eiser heeft van 1988 tot 1990 zijn dienstplicht vervuld bij de Nationale Garde als politiek plaatsvervanger van de commandant. In deze periode heeft eiser promotie gemaakt van gewoon soldaat naar derde luitenant. De Nationale Garde was een eliteonderdeel van het Afghaanse ministerie voor Staatsveiligheid, de Wazarat-e Amani-at-e Dowlati (hierna: WAD), waar volgens het individueel ambtsbericht van 28 augustus 2001 alleen zeer loyale personen werden toegelaten. Volgens dit ambtsbericht heeft eiser als politiek plaatsvervanger van de commandant disloyale werknemers gerapporteerd aan de WAD. Voor medewerkers die van disloyaliteit werden verdacht, kon dat zeer ernstige gevolgen hebben, zoals arrestatie, detentie, foltering en soms buitengerechterlijke executie. Uit het ambtsbericht van 29 februari 2000 van de Minister van Buitenlandse Zaken over de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (hierna: ambtsbericht) blijkt dat de Khadimat-e Atal'at-e Dowlati (hierna: KhAD) / WAD een strenge selectieprocedure hanteerde bij het aannemen van nieuwe medewerkers. Dit gold nog sterker voor de recrutering van officieren. Na een zeer intensieve training volgde een proeftijd, waarin de loyaliteit en weerbaarheid van de toekomstige officieren danig op de proef werden gesteld. Zo werd van hen verlangd dat zij familieleden bespioneerden, vrienden en kennissen arresteerden en martelden, (vermeende)

vijanden van het communistische bewind uit de weg ruimden of in de gelederen van de Mudjahedin infiltreerden. Uit het ambtsbericht blijkt dat officieren en onderofficieren eerst werden geplaatst op een afdeling die zich bezighield met de opsporing van staatsgevaarlijke elementen. Een plaatsing op een afdeling of directie waar de werkzaamheden een meer administratief of technisch karakter hadden, lag slechts in het verschieft als de officier of onderofficier zich voldoende had bewezen tijdens een eerdere plaatsing of plaatsingen. Elke officier die tijdens zijn diensttijd is bevorderd is derhalve betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en soms executies. Geconcludeerd wordt dat eiser persoonlijk betrokken is geweest bij het plegen van ernstige misdrijven. In haar uitspraak van 30 november 2004 (JV 2005, 49) heeft de Afdeling na kennisneming van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken geoordeeld dat van de juistheid van dit ambtsbericht mag worden uitgegaan. Het rapport van 6 maart 2006 van dr. A. Giustozzi en de brief van 8 april 2007 van Younus Qanooni bevatten geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht.

Voorts is eiser van 1990 tot 1992 hoofd geweest van de subafdeling Sociale Organisaties binnen de afdeling Politieke Betrekkingen van het Centraal Comité van de Democratische Volkspartij Afghanistan (hierna: DVPA). In deze functie moest eiser controleren of leden van de sociale organisaties van de DVPA de ideeën van de DVPA op een goede manier uitdroegen. Blijkens het individueel ambtsbericht van 28 augustus 2001 betrof dit een politiek zeer gevoelige functie, waarin loyaliteit aan het bewind van het hoogste belang was. Het lijkt onmogelijk dat eiser niet heeft geweten wat de gevolgen waren voor personen die van politieke delicten werden verdacht en over wie eiser moest rapporteren. Eiser heeft door over mensen te rapporteren omstandigheden geschapen waaronder de ondervragers van de KhAD/WAD de genoemde misdrijven hebben kunnen plegen.

Artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 is bedoeld om te waarborgen dat Nederland niet verwordt tot een gastland voor personen die elders inbreuk hebben gemaakt op de openbare orde door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. De handelingen waarvoor eiser verantwoordelijk wordt gehouden zouden ook naar Nederlands recht zware misdrijven opleveren. Gelet hierop vormt artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 een toereikende grondslag voor de ongewenstverklaring van eiser.

Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De arrestaties van eiser in 1979 en 1990 hebben voor hem geen aanleiding gevormd Afghanistan te verlaten. Na zijn vrijlating in 1990 heeft eiser nog een belangrijke functie vervuld en in 1996 is hij vanuit Pakistan teruggekeerd naar Afghanistan. In 1996 is eiser gearresteerd door de Mudjahedin of de Taliban en is hij naar eigen zeggen anderhalf jaar vastgehouden. Eiser heeft in januari 1998 op eenvoudige wijze kunnen vluchten en vervolgens is hij naar Kabul gegaan. Nu eiser tijdens het gehoor van 2 mei 2005 heeft verklaard dat hij geen persoonlijke conflicten of vijanden heeft, valt niet in te zien waarom hij nu nog te vrezen zou hebben van de Taliban of de Mudjahedin. Dat eiser nadien wel namen van personen noemt voor wie hij te vrezen zou hebben, is onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. De door eiser genoemde Noorzai werkt al jaren niet meer bij de veiligheidsdienst. De broer van eiser heeft verklaard dat zijn vader niet is bedreigd door Haftballah, maar door iemand anders. Volgens het algemeen ambtsbericht van 31 januari 2007 van de Minister van Buitenlandse Zaken werken veel leden van de voormalige DVPA en de WAD voor de Afghaanse overheid en hebben zij van de zijde van de regering niets te vrezen. Eiser heeft geen concrete feiten genoemd waaruit zou kunnen blijken dat hij vanwege zijn lidmaatschap van de DVPA of zijn werkzaamheden voor de WAD te vrezen heeft. Eiser moet in staat worden geacht zich zelfstandig te handhaven in Afghanistan.

De ongewenstverklaring van eiser is evenmin in strijd met artikel 8 van het EVRM. Gezien de aard en ernst van de misdrijven waarvan eiser wordt verdacht weegt het belang van de bescherming van de openbare orde zwaarder dan het persoonlijk belang van eiser bij het in Nederland uitoefenen van familie- en gezinsleven. Het tijdsverloop sinds de verweten gedragingen doet daar niet aan af. Niet is gebleken dat de echtgenote van eiser niet met hem kan terugkeren naar Afghanistan, nu niet is gebleken dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen terugkeer van eiser en zijn echtgenote uitsluitend vanwege de problemen van eiser is vertrokken. De zoon van eiser woont niet meer thuis en zijn oudste drie dochters zijn meerderjarig. Niet is gebleken van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen eiser en zijn meerderjarige kinderen. De jongste dochter is geboren op _____ en zij heeft derhalve een leeftijd bereikt waarop zij niet langer volledig afhankelijk is van eiser.

2.3. de gronden van beroep

Eiser heeft, samengevat, het volgende tegen het bestreden besluit aangevoerd.

De ongewenstverklaring heeft een punitief karakter, omdat eiser al erg lang in Nederland verblijft en in onzekerheid verkeert over zijn asielaanvraag. Eiser en zijn gezinsleden zijn volledig ingeburgerd in Nederland en zij kunnen in Afghanistan geen nieuw bestaan meer opbouwen. Aan eiser komen daarom alle waarborgen toe van artikel 6 van het EVRM. De rechtbank moet het besluit tot ongewenstverklaring vol toetsen en er is geen plaats voor het automatisme waarmee een tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag wordt gevolgd door een ongewenstverklaring.

Er is sprake van rechtsverwerking. Verweerder onderbouwt niet dat bij het indienen van de aanvraag om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) onjuiste of onvolledige informatie zou zijn verstrekt.

Gelet op de in de zienswijze genoemde uitspraak van 29 juni 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (procedurenummers: AWB 03/28678, AWB 03/42873 en AWB 03/42730), is het onbegrijpelijk dat verweerder in het bestreden besluit overweegt dat eiser niets heeft aangevoerd wat noopt tot heroverweging van zijn werkzaamheden voor de Nationale Garde. In deze uitspraak stelt de rechtbank immers vast dat de Presidentiële Garde pas in 1989 onderdeel is gaan uitmaken van de WAD.

In haar brief van 14 november 2007 stelt de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) zich op het standpunt dat men wel mag veronderstellen dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is op een bepaalde categorie vreemdelingen, maar niet in combinatie met een ambtsbericht dat berust op niet te verifiëren bronnen. Het standpunt van eiser wordt voorts ondersteund door de Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992 (hierna: notitie) van de UNHCR. De roulatie die volgens het ambtsbericht een ieder ook op de macabere afdelingen terecht deed komen, bestond volgens de UNHCR niet. Eiser wordt in een onmogelijke bewijspositie gebracht: verweerder mag beweren wat hem uitkomt en het tegendeel is onbewijsbaar. Uit de brief van 5 augustus 2007 van de voorzitter van het Afghaanse parlement blijkt dat voormalige officieren van langere rang die in de jaren tachtig voor het communistische regime werkten volgens nauwkeurig verzamelde informatie geen schendingen van de mensenrechten hebben begaan. Eiser wijst voorts op een vernietigend rapport van 27 september 2007 van de Nationale ombudsman. De individuele ambtsberichten in zijn zaak zijn goede voorbeelden van de onzorgvuldige en vooringenomen handelwijze van verweerder. Subsidiair stelt eiser zich met verwijzing naar de uitspraak van 7 mei 1997 van het Joegoslaviëtribunaal inzake Tadic en de uitspraak van 2 november 2001 van dit tribunaal inzake Kvocka (beide gepubliceerd op www.icty.org) op het standpunt dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom het handelen van eiser een wezenlijke bijdrage

heeft geleverd aan het (kunnen) plegen van misdrijven. De bewijslast voor het kunnen toepassen van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag rust op verweerder. In Afghanistan is onmiskenbaar sprake van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, zodat eiser recht heeft op subsidiaire bescherming. Uit de informatiebron waarop verweerder zich beroept, blijkt dat Noorzai wel degelijk werkzaam is voor de veiligheidsdienst en voorts dat hij zijn eigen politieke partij heeft. Eiser heeft dan ook aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiser beroept zich in dit verband op de uitspraak van 21 januari 2010 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Middelburg (procedurenummer: AWB 09/27322).

Het bestreden besluit is in strijd met de jegens eiser gewezen uitspraak van 21 december 2007 van de voorzieningenrechter (LJN BC4093). Een belangenafweging waarvan op voorhand vaststaat dat deze in het voordeel van verweerder uitvalt, is geen belangenafweging. De stelling dat de handelingen waarvoor eiser verantwoordelijk wordt gehouden ook naar Nederlands recht zware misdrijven opleveren, is niet houdbaar, omdat eiser in Nederland niet wordt vervolgd. Verweerder heeft niet getoetst aan de aard en ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf in het gastland, het tijdsverloop sinds het misdrijf, de gedragingen van eiser in die tijd, de familieomstandigheden, het belang van de kinderen en de ernst van de moeilijkheden die de echtgenote van eiser bij terugkeer zou ondervinden. De echtgenote van eiser is toegelaten als vluchteling, zodat sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven in Afghanistan uit te oefenen.

2.4. het oordeel van de rechtbank

2.4.1. Bij de beoordeling van het beroep gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden.

In 1998 heeft verweerder de echtgenote en kinderen van eiser toegelaten als vluchteling. Inmiddels zijn zij in het bezit van de Nederlandse nationaliteit.

Op 12 januari 1999 heeft eiser, die is ingereisd met een geldige mvv, aanvragen om toelating als vluchteling en verlening van een vergunning tot verblijf ingediend. Deze aanvragen zijn na de inwerkingtreding van de Vw 2000 aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 22 augustus 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag van eiser afgewezen en besloten hem niet ambtshalve in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het destijds gevoerde driejarenbeleid. Aan dit besluit is ten grondslag gelegd dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is op eiser. Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld voor zover het de afwijzing van zijn aanvraag betreft en bezwaar gemaakt voor zover het de weigering van een verblijfsvergunning regulier betreft. Bij besluit van 13 januari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het bezwaar van eiser ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 18 mei 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, het beroep van eiser tegen de besluiten van 22 augustus 2002 en 13 januari 2003 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 18 oktober 2005 heeft de Afdeling het hoger beroep van eiser gegrond verklaard, de uitspraak van 18 mei 2005 vernietigd, het beroep van eiser tegen het besluit van 22 augustus 2002 gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. In deze uitspraak heeft de Afdeling de grieven van eiser die betrekking hebben op de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag verworpen. Bij besluit van 7 september 2007 heeft verweerder de asielaanvraag van eiser opnieuw afgewezen, opnieuw ambtshalve geweigerd hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en eiser ongewenst verklaard op grond van

artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld voor zover het afwijzing van zijn asielaanvraag en de ambtshalve weigering van een verblijfsvergunning regulier betreft en bezwaar gemaakt voor zover het de ongewenstverklaring betreft. Bij uitspraak van 21 december 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats het besluit van 7 september 2007 geschorst voor zover eiser daarbij ongewenst is verklaard. Vervolgens heeft verweerder het bestreden besluit genomen.

2.4.2. Met de onder 2.4.1. genoemde uitspraak van 18 oktober 2005 van de Afdeling is behoudens nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden komen vast te staan dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is op eiser. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit – in dit geval het besluit van 22 augustus 2002 tot afwijzing van de asielaanvraag van eiser – zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van feiten of omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen. Het beroep van eiser op artikel 6 van het EVRM maakt dit niet anders en kan ook overigens niet slagen, omdat deze bepaling niet van toepassing is op verblijfsrechtelijke procedures als de onderhavige.

Eiser baseert zijn beroepsgrond dat sprake is van rechtsverwerking op het argument dat hem een mvv is verstrekt. De afgifte van deze mvv dateert van voor het eerste besluit van verweerder tot afwijzing van zijn asielaanvraag en is reeds hierom geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid. Eiser heeft de beroepsgrond dat sprake is van rechtsverwerking kunnen aanvoeren in de procedures die tot de onder 2.4.1. genoemde uitspraken van 18 mei 2005 en 18 oktober 2005 hebben geleid. In de onderhavige procedure kan hij dat niet alsnog of nogmaals doen.

De door eiser genoemde uitspraken van het Joegoslaviëtribunaal en de daarop gebaseerde redenering leveren evenmin een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid op. De door eiser genoemde uitspraken zijn gedaan voordat de asielaanvraag van eiser voor het eerst is afgewezen. Eiser had het aan deze uitspraken ontleende betoog dan ook kunnen en moeten voeren in de procedures die tot de onder 2.4.1. genoemde uitspraken van 18 mei 2005 en 18 oktober 2005 hebben geleid. Nu is hij daar te laat mee.

De door eiser ingeroepen rechtsoverweging uit de uitspraak van 29 juni 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, is evenmin een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid. Deze rechtsoverweging heeft betrekking op de Presidentiële Garde en niet op de Nationale Garde. Ter zitting van 16 februari 2010 heeft de gemachtigde van eiser desgevraagd verklaard dat dit twee verschillende instanties zijn en dat eiser bij de Presidentiële Garde heeft gewerkt, waarover verwarring is ontstaan. Nu eiser op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij de Presidentiële Garde heeft gewerkt, is er geen reden om aan te nemen dat verweerder er ten onrechte van uitgaat dat eiser voor de Nationale Garde heeft gewerkt. Het beroep van eiser op de uitspraak van 29 juni 2004 kan reeds hierom niet leiden tot het daarmee beoogde doel.

2.4.3. Eiser betoogt voorts dat er gelet op de brief van 5 augustus 2007 van de voorzitter van het Afghaanse parlement en de notitie van de UNHCR concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. Dienaangaande overweegt de rechtbank het volgende.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kan een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient een ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij zijn besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

In haar uitspraak van 30 november 2004 heeft de Afdeling geoordeeld dat de onderliggende stukken van het ambtsbericht de in dit ambtsbericht getrokken conclusie kunnen dragen dat alle officieren en onderofficieren van de KhAD/WAD werkzaam zijn geweest op de macabere afdelingen van de KhAD en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen.

In haar uitspraak van 24 september 2009 (LJN BJ8654) heeft de Afdeling overwogen dat in de brief van 5 augustus 2007 van de voorzitter van het Afghaanse parlement, samengevat weergegeven, is vermeld dat officieren van de KhAD/WAD met een lage rang niet betrokken zijn geweest bij mensenrechtenschendingen en dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken hierover geen accurate informatie heeft ontvangen van Pakistaanse bronnen en bronnen gelieerd aan de Taliban. De Afdeling overwoog vervolgens dat deze stellingen niet nader zijn geconcretiseerd en dat onduidelijk is op welke bronnen deze zijn gebaseerd, zodat op voorhand is uitgesloten dat deze brief kan afdoen aan het eerdere besluit (van verweerder tot afwijzing van de asielaanvraag van de desbetreffende vreemdeling, welke afwijzing was gebaseerd op het ambtsbericht). De rechtbank volgt het in deze overwegingen besloten liggende oordeel van de Afdeling dat de brief van 5 augustus 2007 geen concreet aanknopingspunt vormt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht en dus niet kan worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid.

In haar uitspraak van 24 september 2009 heeft de Afdeling over de notitie van de UNHCR onder meer het volgende overwogen:

“In punt 1 van de UNHCR-Note is vermeld dat de in de notitie vervatte informatie deels is gebaseerd op discussies met Giustozzi. De visie van Giustozzi op de KhAD/WAD, die, voor zover hier van belang, ertoe strekt dat niet kan worden bevestigd dat destijds alle (onder-)officieren van die organisatie zich gedurende hun diensttijd schuldig hebben gemaakt aan schendingen van mensenrechten, was reeds bekend ten tijde van voormelde uitspraak van 30 november 2004. In rechtsoverweging 2.1.5 van die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat de door Giustozzi uitgebrachte rapporten, waaronder dat van 28 september 2003, onvoldoende aanleiding geven om aan de informatie in het ambtsbericht te twijfelen. Dat de UNHCR de door Giustozzi ingenomen standpunten in haar notitie heeft overgenomen, maakt dit niet anders. Dit geldt evenzeer voor de in de aangevallen uitspraak geciteerde stukken van Giustozzi van 6 april 2005 en 6 maart 2006, nu de

daarin getrokken conclusies terughoudend zijn geformuleerd en verwijzingen naar de bronnen van de daaraan ten grondslag liggende feiten ontbreken.

Voorts is de herkomst van de informatie in de UNHCR-Note, afgezien van de verwijzing naar Giustozzi, voor het overige niet nader gespecificeerd dan als afkomstig van goed geïnformeerde bronnen, zoals personen die destijds waren verbonden aan de KhAD/WAD. Hiermee is niet inzichtelijk in hoeverre deze bronnen kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar. De informatie afkomstig van een gezaghebbende organisatie als de UNHCR dient in de regel met bijzondere aandacht in de beschouwingen te worden betrokken, maar nu geen inzicht is geboden in de bronnen die aan de in de genoemde notitie vervatte informatie ten grondslag zijn gelegd, komt reeds hierom aan die informatie geen doorslaggevende betekenis toe. Het arrest van (...) het EHRM van 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329), waarnaar de rechtbank in dit verband heeft verwezen, leidt niet tot het oordeel dat in dit geval concrete aanknopingspunten voor twijfel moeten worden aangenomen, nu ook in dat arrest wordt benadrukt dat bij de beoordeling van de beschikbare landeninformatie de bij de desbetreffende rapporten gehanteerde bronnen in aanmerking moeten worden genomen.

Uit voormeld arrest, noch uit de andere arresten van het EHRM die in de aangevallen uitspraak zijn genoemd, kan worden afgeleid dat de staatssecretaris niet zou mogen uitgaan van de conclusies in het ambtsbericht, omdat die niet door andere gezaghebbende organisaties zijn bevestigd.

Verder kan (...) uit de door de minister in een aan de rechtbank gerichte brief van 4 augustus 2008 geuite twijfel of een herhaald onderzoek bij dezelfde bronnen die destijds ten behoeve van het ambtsbericht zijn geraadpleegd betrouwbare resultaten zou opleveren, niet worden afgeleid dat ook gerechtvaardigde twijfel bestaat over de door die bronnen destijds verstrekte informatie. In voornoemde brief is immers uitdrukkelijk vermeld dat de minister nog steeds achter de destijds door deze bronnen verstrekte informatie staat en dat de twijfel over een herhaald onderzoek slechts is ingegeven door de internationale bekendheid van het Nederlandse beleid ten aanzien van het tegenwerpen van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan voormalige (onder-)officieren van de KhAD/WAD.

In het licht van het vorenstaande kan ten slotte ook in de door de rechtbank in haar oordeel betrokken omstandigheid dat het vanwege de geringe onderzoeksmogelijkheden in Afghanistan vrijwel uitgesloten moet worden geacht dat informatie kan worden verkregen ter weerlegging van het ambtsbericht, geen grond worden gevonden voor het oordeel dat de staatssecretaris zich ter zake van het door hem gevoerde beleid niet op de conclusies in het ambtsbericht heeft mogen baseren."

De Afdeling kwam in haar uitspraak van 24 september 2009 vervolgens tot de conclusie dat de notitie van de UNHCR geen concreet aanknopingspunt vormt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. De rechtbank ziet geen reden om deze conclusie niet te volgen. In de omstandigheid dat de gemachtigde van eiser in een andere ter zitting van 16 februari 2010 behandelde zaak heeft verwezen naar zijn annotatie bij de uitspraak van 24 september 2009 in de Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht, ziet de rechtbank geen

aanleiding om deze annotatie te betrekken bij de beoordeling van het beroep van eiser. Dat de UNHCR bij haar standpunt blijft, is voor de rechtbank evenmin aanleiding om over het ambtsbericht anders te oordelen dan de Afdeling in haar uitspraak van 24 september 2009 heeft gedaan. De rechtbank komt tot de conclusie dat de door eiser ingeroepen notitie van de UNHCR geen concreet aanknopingspunt vormt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht.

2.4.4. De verwijzing van eiser naar een rapport van de Nationale ombudsman en de stelling van eiser dat de individuele ambtsberichten waarop verweerder zich baseert betreffende voorbeelden zijn van de onzorgvuldigheid en vooringenomenheid van verweerder treffen geen doel. De rechtbank stelt voorop dat individuele ambtsberichten als hier aan de orde worden opgesteld door de Minister van Buitenlandse Zaken en niet door verweerder. Verweerder wijst er voorts terecht op dat niet is gebleken dat de Nationale ombudsman zich een oordeel heeft gevormd over de individuele ambtsberichten die in de zaak van eiser van belang zijn. Het rapport van de Nationale ombudsman is dan ook geen nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid in de hiervoor bedoelde zin.

2.4.5. Met betrekking tot de werkzaamheden van eiser voor het Centraal Comité van de DVPA zijn geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aangevoerd. De rechtbank komt tot de conclusie dat eiser geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd die tot de conclusie kunnen leiden dat verweerder artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet langer aan hem kan tegenwerpen. De hierop betrekking hebbende beroepsgronden kunnen derhalve niet slagen.

2.4.6. Verweerder stelt zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De rechtbank ziet niet in waarom eiser niet kan worden gehouden aan zijn verklaring tijdens het gehoor van 2 mei 2005 dat hij geen persoonlijke vijanden heeft. Gelet op deze verklaring ontberen de verklaringen die eiser later heeft afgelegd over Noorzai en Haftballah overtuigingskracht. Eiser heeft in beroep ook niet gereageerd op de argumenten op grond waarvan verweerder niet aannemelijk acht dat eiser te vrezen heeft voor Haftballah. Dat het standpunt van verweerder dat niet bij de veiligheidsdienst werkt wellicht feitelijke grondslag mist, is gelet op hetgeen eiser tijdens het gehoor van 2 mei 2005 heeft verklaard onvoldoende om aannemelijk te achten dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om door of in opdracht van te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Ook overigens heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij in Afghanistan wordt gezocht of gevaar loopt in verband met zijn werkzaamheden. Het beroep van eiser op de uitspraak van 21 januari 2010 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Middelburg, en zijn stelling dat ook hij in Afghanistan niet beschikt over een sociaal netwerk maken het vorenstaande niet anders. Deze stelling gaat eraan voorbij dat verweerder in het bestreden besluit onweersproken heeft gewezen op eisers verklaring dat een van zijn zussen in een afgelegen gebied in Afghanistan woont. Van het geheel ontbreken van sociale banden in Afghanistan is dan ook geen sprake. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat er concrete aanwijzingen zijn dat hij bij vestiging in het desbetreffende gebied of elders in Afghanistan gevaar loopt vanwege zijn vroegere werkzaamheden, het ontbreken van sociale banden of een combinatie van deze factoren. Het beroep van eiser op de uitspraak van 21 januari 2010 kan dan ook niet leiden tot het daarmee beoogde doel.

Eiser wijst erop dat de president van het EHRM in verschillende zaken van vreemdelingen die voor de KhAD/WAD hebben gewerkt een interim measure heeft getroffen en uitzetting naar Afghanistan heeft verboden tot het EHRM inhoudelijk over de zaak heeft geoordeeld. De rechtbank stelt vast dat deze interim measures niet van een motivering zijn voorzien en veelal zijn getroffen voordat de betrokken partij bij het EVRM in de gelegenheid is gesteld haar zienswijze naar voren te brengen. De interim measures moeten naar het oordeel van de rechtbank dan ook worden aangemerkt als ordemaatregelen die in afwachting van de inhoudelijke behandeling van de zaken zijn getroffen om het risico van onherstelbare schade uit te sluiten. De interim measures wettigen onder deze omstandigheden niet de conclusie dat uitzetting van eiser in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2.4.7. Met het niet inhoudelijk onderbouwde beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat zijn leven of persoon bij terugkeer naar Afghanistan ernstig zal worden bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Reeds hierom kan het beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet slagen.

2.4.8. Met betrekking tot de beroepsgrond dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt.

Eiser wijst er terecht op dat het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet dezelfde mate van zekerheid biedt over de schuld van eiser als een strafrechtelijke veroordeling wegens dergelijke misdrijven. Dit laat onverlet dat de door de rechtbank gevolgde veronderstelling van verweerder is gebaseerd op het ambtsbericht, dat naar het oordeel van de Afdeling wordt gedragen door de daaraan ten grondslag liggende stukken. Voorts zijn er de werkzaamheden van eiser voor het van de DVPA. Onder deze omstandigheden bestaat een vrij grote mate van zekerheid dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan de hem verweten gedragingen, die behoren tot de zwaarst denkbare misdrijven. In haar uitspraak van 31 oktober 2008 (LJN BG3842) heeft de Afdeling overwogen dat een persoon aan wie artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen door de internationale gemeenschap wordt gezien als een gevaar voor de (internationale) openbare orde en openbare veiligheid. In genoemde uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat verweerder met de overweging dat de ongewenstverklaring tot doel heeft te voorkomen dat een vreemdeling aan wie artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen bescherming kan krijgen in Nederland en Nederland op die manier als een gastland fungeert voor personen die zware misdrijven hebben gepleegd, alsmede het verblijf van de vreemdeling in het gehele Schengengebied tegen te gaan, zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld en voldoende heeft gemotiveerd dat de inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling gerechtvaardigd is in het belang van de openbare orde en de veiligheid. De rechtbank komt tot de conclusie dat de omstandigheid dat eiser niet strafrechtelijk is veroordeeld niet betekent dat de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet voldoende redengevend kan zijn voor een inmenging in zijn recht op familie- en gezinsleven.

De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat geen sprake is van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in Afghanistan uit te oefenen. Bezien in het licht van hetgeen onder 2.4.6. en 2.4.7. is overwogen en gelet op de uitspraak van 29 september 2009 (LJN BJ9164) van de Afdeling over de positie van vrouwen in Afghanistan ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor de conclusie dat de situatie in Afghanistan zo slecht is dat het

aldaar uitoefenen van het gezinsleven om veiligheidsredenen niet verantwoord is. Eiser heeft geen argumenten ingebracht tegen de redenering van verweerder dat zijn echtgenote weliswaar is toegelaten als vluchteling, maar dat zij geen eigen problemen heeft ondervonden, terwijl uitzetting van eiser naar Afghanistan niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM, zodat evenmin aannemelijk is dat zijn echtgenote in dat land gevaar loopt.

De rechtbank ziet ook overigens geen grond voor het oordeel dat verweerder de belangen van eiser en zijn gezinsleden bij het in Nederland uitoefenen van hun familie- of gezinsleven ten onrechte minder zwaarwegend heeft geacht dan de belangen die zijn gediend met de ongewenstverklaring van eiser of dat het bestreden besluit op dit punt niet deugdelijk is gemotiveerd. Eiser is weliswaar al zeer lang in procedure en hij heeft tijdens zijn procedure langdurig rechtmatig verblijf in Nederland gehad, maar hij is nimmer in het bezit geweest van een verblijfsvergunning die hem in staat stelde tot het in Nederland uitoefenen van familie- of gezinsleven. Eiser en zijn echtgenote hebben het grootste deel van hun leven in Afghanistan gewoond, terwijl niet is gebleken dat van hen in redelijkheid niet kan worden gevergd naar dat land terug te keren. Voorts is de echtgenote van eiser niet gehouden hem naar Afghanistan te volgen. De oudste vier kinderen van eiser waren ten tijde van het nemen van het bestreden besluit meerderjarig, terwijl niet is gebleken van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hen en eiser. Verweerder wijst er terecht op dat de jongste dochter van eiser ten tijde van het bestreden besluit weliswaar nog niet meerderjarig was (inmiddels is zij dat overigens wel), maar wel een leeftijd had bereikt waarop zij niet langer volledig was aangewezen op de zorg van eiser. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat niet is gebleken dat zij indien nodig geen beroep kan doen op hulp en bijstand van haar broer en zussen. Ofschoon de rechtbank zich bewust is van de moeilijke keuze waarvoor de kinderen door het bestreden besluit worden geplaatst – met eiser terugkeren naar Afghanistan of zonder hem in Nederland blijven – maken hun leeftijd en de omstandigheid dat eiser in Nederland nimmer in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning, in onderling verband beschouwd, dat verweerder de belangen bij ongewenstverklaring van eiser naar het oordeel van de rechtbank het zwaarst heeft kunnen laten wegen. De rechtbank komt tot de conclusie dat het bestreden besluit niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

2.4.9. Het beroep is derhalve ongegrond.

De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling op grond van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

2.4.10. Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. B. van Velzen, voorzitter, en mrs. P. Putters en C.J. van der Wilt, leden, en door de voorzitter en mr. M.J.F.J. van Beek, griffier, ondertekend.

De griffier,

De voorzitter,

Uitgesproken in het openbaar op: 20 april 2010

Afschrift verzonden op: 20 APR 2010

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

W A L L S
A D V O C A T E N

Wijnstraat 209 3311 BV Dordrecht
Telefoon: 078 631 2010 Telefax: 078 631 7373

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

mr drs J.M. Walls
mw mr S. Zwiers
mw mr M.C.M. van der Mark
Advocaten

Tevens per fax 070 365 1380, 22 pagina' s

Inzake:
Proceduren: n.n.b.
Onze ref: 32255
IND nr: 9809.10.4014
Dordrecht, 16 mei 2010

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
16 MEI 2010	
ZAAKNR.	04725
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR: —

Hoger beroep vreemdelingenzaken ONGEWENSTVERKLARING

Hoogedelgestreng college,

Door deze en derhalve tijdig binnen de wettelijke beroepstermijn stelt ondergetekende, mr drs J.M. Walls, advocaat, kantoorhoudende te 3311 BV Dordrecht aan de Wijnstraat 209, die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door geboren op verder appellant, van Afghaanse nationaliteit, thans verblijvende te en domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, om dit appelschrift in te dienen en te ondertekenen en hoger beroep in te stellen, hoger beroep in tegen de uitspraak van 20 april 2010, verzonden op 20 april 2010, reg. nr. AWB 08 / 22078, (aangehecht), van de rechtbank 's-Gravenhage, vreemdelingenkamer, zitting houdende te Dordrecht. De rechtbank heeft het beroep van appellant tegen de ongegrond verklaring van zijn bezwaar tegen zijn ongewenstverklaring ongegrond verklaard.

Verweerder ten deze is de Minister van Justitie.

W A L L S
A D V O C A T E N

Appellant wenst tegen voornoemde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren:

Grief 1 (r.o. 2.4.2)

De rechtbank miskent de betekenis van de uitspraak van de zittingplaats 's-Hertogenbosch van 29 juni 2004, AWB 03/28678, AWB 03 / 42873 en AWB 03 / 42730.

Toelichting

Genoemde uitspraak meldt op de 3 pagina, 2^e volle alinea:

*Verweerder heeft daartoe - kort samengevat - als volgt overwogen.
Eiser heeft als officier deel uitgemaakt van de Presidentiële Garde. De naam van deze Presidentiële Garde is in 1989 gewijzigd in Nationale Garde. Deze Garde maakte vanaf 1989 deel uit van het Ministerie van Staatsveiligheid, de Wazarat-e Amaniat-e Dowlati (WAD).*

Uit deze overweging van verweerder blijkt zonneklaar dat de Nationale Garde in 1988 nog niet bestond althans toen als Presidentiële Garde werd aangeduid hetgeen onvermijdelijk tot de conclusie leidt dat appellant in 1988 zijn dienstplicht niet bij de Nationale Garde kon vervullen, zoals hem wel, vide r.o. 2.2., door verweerder wordt tegengeworpen.

Grief 2 (r.o. 2.4.3)

De rechtbank oordeelt ten onrechte dat er geen concrete aanknopingspunten zijn om te twifelen aan de juistheid en/of volledigheid aan het ambtsbericht van 29 februari 2000.

Toelichting

Volgens vaste Nederlandse jurisprudentie mag van een ambtsbericht van Buitenlandse Zaken worden uitgegaan tenzij er concrete aanknopingspunten voor twijfel zijn. Hiertoe dient de kwaliteit van hetgeen de vreemdeling aanvoert aan zeer hoge eisen te voldoen: dat de bronnen objectief, onafhankelijk en betrouwbaar dienen te zijn, is een eis die uiteraard gesteld mag worden echter de vraag is wel hoe vastgesteld dient te worden of de aangedragen informatie aan deze eisen voldoet.

W A L L S
 A D V O C A T E N

Nederland loopt in dit opzicht uit de pas met het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: gewezen wordt op de zaak NA t. het Verenigd Koninkrijk, NAV 2008/27 m. nt. Bruin, JV 2008/239 m. nt. Spijkerboek, zie ook NAV nr 3. juni 2009, blz. 189.

Volgens het ambtsbericht van 29 februari 2000 mag een ieder die derde luitenant of hoger is geweest 1F Vv worden tegengeworpen kort samengevat omdat voor het bereiken van een officiersrang initiatie en roulatie vereist was (in het ambtsbericht aangeduid met Azmayeshi en Parwateshi) zodat een ieder die officier werd wel op de "macabere afdelingen" moet hebben gewerkt.

In de UNHCR-Note zelf wordt ook gerefereerd aan Azmayeshi en Parwateshi (onder nr. 21) echter deze begrippen lijken te zien op de jeugdbeweging van de communistische partij PDPA en lijken indoctrinatie en training in te houden, hetgeen ook wel logischer is; blinde trouw aan massabewegingen wordt op (zeer) jonge leeftijd gekweekt zoals we weten uit de geschiedenis van de jeugdbewegingen.

De aanbiedingsbrief van Buza d.d. 7 september 2004 bij de onderliggende stukken in één van de procedures (i.c. AWB 03 / 50219) die over het ambtsbericht gevoerd meldt:

Vertrouwenspersonen en informanten kunnen ernstig gevaar lopen als bekend wordt dat zij aan een asielonderzoek hebben meegewerkt, hetzij van de kant van de autoriteiten, hetzij van de kant van de vreemdeling of diens familieleden of bekenden.

Deze passage kan onverkort op alle bronnen worden toegepast die de vreemdeling wenst aan te dragen. Kennelijk wordt van de vreemdeling verwacht wat niet van verweerder verwacht mag worden: het openbaar en dus toetsbaar maken van de bronnen.

Gewezen wordt op het buitengewone karakter van de Khad / Wad 1F- tegenwerping: het ambtsbericht van 29 februari 2000 doet een uitspraak over de organisatie, elke officier die tot de organisatie behoorde heeft met de tegenwerping te maken. Er kan geen sprake zijn van objectieve primaire bronnen: er zijn slechts daders en slachtoffers. Buza maakte, zo blijkt uit het memorandum van 14 april 2000, gebruik van zegslieden die weer "betrouwbare informanten" hadden "familieleden, vrienden, kennissen, burea etc". Kennelijk waren dezen in staat uitspraken te doen over de organisatiestructuur.

W A L L S
A D V O C A T E N

De minister van Buitenlandse zaken is wat beter geïnformeerd kennelijk over de bronnen van de UNHCR-noot vide de brief van 2 oktober 2009: aan de Tweede Kamer, nr. 363, naar aanleiding van vragen van het lid De Wit

De kennis van UNHCR inzake de organisatiestructuur van Khad/WAD groeide organisch en over een lange periode. UNHCR gaf aan dat geen van haar bronnen informatie had verstrekt die zou kunnen duiden op een roulatiesysteem en dat haar bronnen elkaar op dit punt niet tegenspraken. Tegelijkertijd stelde UNHCR desgevraagd niet gericht te hebben onderzocht of er sprake was van een roulatiesysteem, maar dat zij een roulatiesysteem eenvoudigweg niet was tegengekomen in haar contacten met de KhAD/WAD. De Notitie is daarmee eerder een bundeling van beschikbare informatie gebleken dan het resultaat van gericht onderzoek.

UNHCR zelf heeft inderdaad BUZA herhaaldelijk gewezen op de bronnen, zie bijvoorbeeld NAV nr 3. juni 2009, blz. 213. UNHCR wees o.a. op twee personen in Moskou die goede bronnen kunnen zijn voor verdere informatie.

In de brief, kenmerk DPV/AM-605666 van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 6 februari 2008 aan de zp. Amsterdam wordt echter al gesteld dat zakelijk weergegeven eventuele nieuwe bronnen vervuild zullen zijn en dat zelfs de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende bronnen niet opnieuw geraadpleegd kunnen worden in verband met het risico van vervuiling van deze bronnen.

Het is dus nauwelijks verbazingwekkend dat BUZA geen nieuw onderzoek wilde doen. Laatstgenoemde brief van BUZA kan wellicht het beste beschreven worden als een meta-ambtsbericht, een deskundigenbericht dat aangeeft dat het ambtsbericht van 29 februari 2000 nimmer meer te weerleggen zal zijn.

UNHCR is toezichthouder van het Vluchtelingenverdrag (zie met betrekking tot deze taak bijv. het artikel in de NAV nr. 4. van september 2009, blz 278 -279). Aangenomen mag worden dat de bronnen van de Note beschikbaar zijn voor de rechter zodat de bronbescherming die voor ambtsberichten geldt ook op deze bronnen van toepassing kan zijn. Het beginsel van equality of arms vereist dat niet van de vreemdeling verwacht mag worden zijn bronnen te openbaren terwijl de staatssecretaris van justitie zich op bronbescherming mag beroepen.

W A L L S

 A D V O C A T E N

Uit de brief van BUZA zoals hierboven geciteerd blijkt dat initiatie en roulatie niet door UNHCR zijn vastgesteld. Dit kan uiteraard inhouden dat bij langer doorzoeken alsnog bronnen gevonden worden die deze kempunten bevestigen, ook kan gesteld worden dat de bronnen van de UNHCR bij gebrek aan wetenschap ontkennen dat initiatie en roulatie plaatsvonden. Gemeld wordt echter dat de UNHCR--notitie de bundeling is van een "jarenlange kennisaccumulatie". Kennelijk is al lang doorgezocht.

Het standaardwerk "Afghanistan, a country study", Nyrop en Seekings, (ed), Foreign Area Studies, The American University, Washington, januari 1986 meldt op bladzijde 328:

"In the mid-1980s KHAD enjoyed a formidable measure of autonomy in relation to other Afghan state institutions. It was, however, under the de facto control of the Soviet secret police, the KGB"

UNHCR beschikte zoals uit de brief van de minister van Buitenlandse Zaken blijkt over experts inzake Khad/Wad (voormalige Khad/Wad-medewerkers - onder wie hooggeplaatste officieren, wetenschappers en Russische adviseurs die de Khad/Wad hadden helpen opzetten). Verwacht mag toch worden dat deze bronnen weten waarover ze het hebben.

De rechtbank had dan ook dienen te oordelen dat er, nu ondanks jarenlang onderzoek roulatie en initiatie niet zijn geconstateerd, gereede twijfel aan het ambtsbericht dient te zijn. Van appelland mag geen onmogelijk bewijs verwacht worden: het bewijs voor afwezigheid.

Grief 3 (r.o. 2.4.6)

De rechtbank laat ten onrechte het oordeel van verweerder dat appelland geen reëel risico loopt op een behandeling, zoals verboden in artikel 3 EVRM, in stand.

Toelichting

Deze grief spreekt voor zich: het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist i.c. een volle toets (rigorous scrutiny).

Appelland beriep zich op het risico dat hij loopt van de zijde van de Taliban. Volgens het ambtsbericht over Afghanistan uit augustus 2007 - dat op 28 februari 2008 openbaar is gemaakt - was het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in januari 2007 twee maal zo hoog als in januari 2006 en is de veiligheidssituatie daarna nog verder verslechterd. In 2006 was de situatie al beduidend slechter dan in 2005.

W A L L S

A D V O C A T E N

Er zijn in 2006 meer dan drie keer zoveel slachtoffers gevallen als in 2005, zo blijkt uit de ambtsberichten van januari 2007 en februari 2006. Hoewel de meeste aanslagen in het zuiden en oosten werden gepleegd, kwamen in het hele land veiligheidsincidenten voor. In Kabul waren er vaker zware aanslagen dan in de vorige verslagperiode. Af en toe waren daar ook raketaanvallen. Het westen van Afghanistan is onrustiger geworden, omdat de Taliban hebben geprobeerd hun acties uit te breiden naar diverse in het westen gelegen provincies (bijvoorbeeld Herat).

Uit verschillende rapporten van de Verenigde Naties, het US State Department, UNHCR en Senlis Council, die allen uitgekomen zijn na het ambtsbericht van augustus 2007, blijkt dat de situatie in 2007 verder is verslechterd. Het US State Department Country Report van 11 maart 2008 meldt dat er in 2007 6500 mensen stierven als gevolg van de opstand. In 2006 waren dat er 1400. De UNHCR noemt het geweld in 2007 het ergste, sinds de val van de Taliban in 2001. In een rapport van de internationale denktank Senlis Council van 1 november 2007 staat dat de Taliban inmiddels op 54% van het grondgebied van Afghanistan permanent aanwezig is. In grote delen van het zuiden vormen zij inmiddels de facto de regering.

Grief 4 (r.o. 2.4.6)

De rechtbank schendt het recht door te oordelen dat, ondanks dat het standpunt van verweerder met betrekking tot de vraag of Noorzai bij de veiligheidsdienst werkt wellicht feitelijke grondslag mist, onvoldoende aannemelijk zou zijn dat appelland tijdens Noorzai zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Toelichting

Noorzai werkt inmiddels (wederom) voor de veiligheidsdienst zoals appelland in beroep onderbouwde. Verweerder stelde in de aangevochten beschikking dat dit niet het geval was. Nu Noorzai's positie dermate versterkt is dat hij in staat is vervolgingsdaden jegens appelland te plegen oordeelt de rechtbank ten onrechte dat van Noorzai geen risico van schending van artikel 3 EVRM uitgaat.

Grief 5 (r.o. 2.4.6)

De rechtbank schendt het recht door te oordelen dat de aanwezigheid van een zuster van appelland in een afgelegen gebied in het land van herkomst als een voldoende sociaal netwerk beschouwd mag worden.

W A L L S

A D V O C A T E N

Toelichting

Deze grief spreekt voor zich. De maatstaf die de rechtbank hier aanlegt vindt geen basis in het recht.

Grief 6 (r.o. 2.4.8)

De rechtbank oordeelt ten onrechte althans onvoldoende gemotiveerd dat artikel 8 EVRM niet aan de ongewenstverklaring van appellant in de weg zou staan.

Toelichting

Verweerder heeft in het bestreden besluit geen kenbare belangenafweging gemaakt.

In de beslissing in primo lijkt verweerder zich het kader van artikel 8 van het EVRM op het standpunt te stellen dat de toepasselijkheid van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag dusdanig ernstig is dat het belang van de bescherming van de openbare orde, alsmede het voorkomen van strafbare feiten en de bescherming van rechten en vrijheden van anderen, zwaarder dient te wegen dan het belang van verzoeker bij een ongestoord familie- en gezinsleven. Dat de misdrijven als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag reeds geruime tijd geleden zouden zijn gepleegd doet volgens verweerder kennelijk niet af aan de ernst hiervan.

Appellant begrijpt dit standpunt van verweerder aldus dat wanneer artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen, de aard en ernst van het verweten misdrijf altijd een inmenging in het familie- en gezinsleven rechtvaardigen. Aldus heeft verweerder het criterium "aard en ernst van het gepleegde misdrijf" op één lijn gesteld met de tegenwerping van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag in het kader van verzoekers asielaanvraag.

Aan de tegenwerping van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan verzoeker ligt derhalve geen strafrechtelijke bewezenverklaring van de verweten misdrijven ten grondslag, maar een op grond van de "personal and knowing participation test" door verweerder getrokken conclusie dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker deze misdrijven heeft gepleegd.

W A L L S
A D V O C A T E N

Uit het besluit in primo en a fortiori uit het bestreden besluit blijkt geenszins dat verweerder met dit verschil in bewijsvoering rekening heeft gehouden bij toepassing van het criterium "aard en ernst van het gepleegde misdrijf" in het kader van zijn op grond van artikel 8 van het EVRM te maken belangenafweging.

Voor de vraag of inmenging in verzoekers familie- en gezinsleven is gerechtvaardigd kan naar het oordeel van appelland niet op voorhand elk belang worden ontzegd aan het feit dat aan de bewijsvoering in het kader van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag minder strenge eisen worden gesteld dan aan de bewijsvoering in het kader van een strafrechtelijke vervolging.

Daarbij komt dat de enkele tegenwerping van dit artikel geen voldoende specifiek antwoord geeft op de vraag naar de aard en ernst van de in het desbetreffende geval verweten misdrijven. Aan tegenwerping van voormeld artikel zullen in het algemeen immers niet steeds dezelfde misdrijven ten grondslag liggen. In casu heeft geen strafrechtelijke veroordeling plaatsgevonden, waaraan de aard en ernst van het misdrijf kunnen worden gerelateerd. Appelland stelt zich dan ook op het standpunt dat verweerder niet kan volstaan met verwijzing naar de tegenwerping van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag doch verweerder dient bij zijn belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening moeten houden met het feit dat niet volgens de (strengere) strafrechtelijke bewijsregels is komen vast te staan dat appelland zich schuldig heeft gemaakt aan de hem verweten misdrijven en zich een zelfstandig oordeel moeten vormen over de aard en ernst van deze misdrijven.

Grief 7 (r.o. 2.4.8)

De rechtbank schendt het recht althans treedt buiten de grenzen van het geschil door te oordelen:

"Onder deze omstandigheden bestaat een vrij grote mate van zekerheid dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan de hem verweten gedragingen, die behoren tot de zwaarst denkbare misdrijven".

Toelichting

Deze grief spreekt voor zich.

W A L L S
A D V O C A T E N

Grief 8

De rechtbank verklaart ten onrechte het beroep ongegrond.

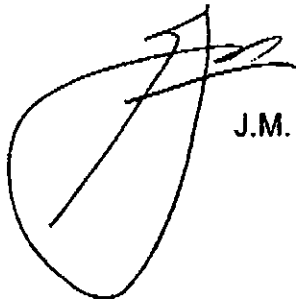
Toelichting

Deze grief spreekt voor zich.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek:

1. Dit hoger beroep gegrond te verklaren;
2. Voornoemde uitspraak te vernietigen;
3. Het bepaalde in artikel 44 Wet RvS dan wel in artikel 42 Wet RvS toe te passen;
4. Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

J.M. Walls, advocaat, bepaaldelijk gevolmachtigde

Dit appelschrift is bij opvolgende fax verzonden aan de IND te Hoofddorp.